

Stábjával körbeutazta a Földet: Járt már Malawiban, Bahrein-ben, Ausztráliában, a Broadway-en, Hong Kongban, Szibériában, Bhutánban, Venezuelában, a szudáni homokviharban, az argentin tüntetéseken. Annak idején tudósított a szómáliai harcokról rádiós riporterként, később az Afrikában vadászó magyar arisztokrácia - jelenleg ott él - felmenőivel készített exkluzív interjút, éppúgy, ahogy a híres bhutáni csillagász 12 éves élő reinkarnációjával, vagy Cindy Chupak-ka, a Szex és New York producerével. Bemutatta nekünk a nyugati „szingli-élet” visszásságait, görbe tükörként szembesített minket a szépségiparral, találkozott a meggyilkolt orosz kém feleségével, Marina Litvinyenko-val, hajókázott Abramovics jachtján, a Jenyiszej-en, aki ma a MALÉV – új „gazdája”, majd készített vele interjút, éppúgy, ahogy Alexandr Medvegyevvel, a Gazprom alelnökével, és export-igazgatójával.

Láthattunk tőle már riportot kallódó, vagy szerencsét próbáló magyarokról az EU-ban, és tőle tudtuk meg azt is, hogy hogyan lehet mobiltelefonunk segítségével kávéát varázsolni a kávéautomatából a jövőben, ami ma Norvégia jelene. Ha egyesek még mindig nem tudnák, kiről van szó, kiegészítem: Talán az egyetlen olyan magyar riporterről ma a magyar médiában, aki valóban tudatgátító hatással bír a nézők számára, ami az „odakint”-et, vagyis a nagyvilágot illeti.

(Az, hogy sajnós ez ma már nem is olyan nehéz, egyes műsorok láttán, az egy más kérdés.)

Az elsősorban a rádiózás iránt érdeklődő, majd később a televíziózás felé forduló, a világ négy tájékán is tanulmányokat folytató előbb rádiós külpolitikai, majd később díjazott televíziós riporteri, akinek a nevéhez nemcsak a „Frei Dosszié” (Húha, most elárultam, kiről is van szó!), a „Nyolc nap alatt Föld körül Frei Tamással”, és most a Zimbabweban és Botswanaiban zajló ismertemberes valóságshow „A sztárok a fejükre esnek” – ötletterve és megalkotása fűződik, de állandó és vitathatatlan érdeme, hogy amellet, hogy a magyar és nemzetközi közélet legaktuálisabb, számunkra legjelentősebb témáit tárja fel nekünk, bárhol jár is a világban, a hangsúly számára mindig azon van: Mit tudok ezzel a magyar nézőknek megmutatni, milyen kapcsolatban áll az adott téma Magyarországgal, illetve hogyan látják Magyarországot a vizsgált riportalányok?

Ezzel tart tükröt, és talán ez az, amire nekünk a legnagyobb szükségünk van. Mint például a világ egyik legelzártabb, feudális hagyományokon alapuló buddhista országában járva-kelve felhívva a figyelmünket arra, hogy az ott élő emberek mennyivel boldogabbak, mint mi, nyugati emberek, és különösen mi, elégedetlenkedő magyarok.

Frei Tamást sokszor támadták azzal, hogy a legelegánsabb szállókban készültek az egyes dosszié felvételek, hogy ő maga, aki olyan elegáns, hiteltelennek tűnik akkor, amikor arról beszél, hogy a libériai hotelje illemhelységéből békák ugráltak elő – erről a *Napkelteben* a következő módon nyilatkozott: „Épp az a baj az itthoni gondolkodásmóddal, és talán épp erre lenne szüksége Magyarországnak, hogy meglássa, ha csak elhagyjuk Hegyeshalmot, már látjuk, a gazdagság és a jólöltözöttség nem egyenes összefüggés, lehet egyszerű emberként is mindig jól megjelenni.” Azt is hangsúlyozta, nagyon ritkán utazik „business class”-on, sokkal inkább próbálja azt a pénzt, amit erre kiadhatna a költségvetésből plusz kamerákra, esetleg hosszabb helyszíni tartózkodásra, vagyis színvonalasabb műsorok készítésére visszaforgatni.

A számomra legkedvesebb tulajdonsága az általa készített műsoroknak talán az ötletesség, vagyis hogyan lehet becsempészni „egy kis hazait” ott is, ahol talán híre-hamva sem lenne a magyaroknak: mint amikor bűvös kockát vitt ajándékba a híres bhutáni csillagász mai, élő reinkarnációjának, a fiatal, 12 éves, még gyermek lámának.

Frei Tamás